

Vystavující výtvarníci:

Zdeněk Sýkora (1920)
Eduard Ovčáček (1933)
Zdeněk Kučera (1935)
Jozef Jankovič (1937)
Jaroslava Severová (1942)
Jiří Hůla (1944)
Radomír Leszczynski (1945)
Daniel Fischer (1950)
Jaroslav J. Alt (1950)
Josef Volvovič (1951)
Aleš Svoboda (1956)

Jozef Jankovič: *Postava*, 1986, 297 x 210 mm

Superpočítač NEMO (Numerical Earth MOdelling) je moderní nástroj výpočetní techniky. Obsahuje 128 procesorů, velkou 256 GB operační paměť a diskové úložiště o kapacitě 2TB. Modulární struktura počítače umožňuje jeho další rozšiřování v budoucnosti. V nejbližším období bude NEMO využíván pro modelování vzniku geomagnetického pole, zpracování několikaletých řad seismických záznamů šumu, inverzi tíhových dat na území ČR na hustotní model zemské kůry a modelování magnetotelurických projevů vodivostních struktur v Zemi. Vítaná je spolupráce s partnery mimo Geofyzikální ústav na řešení dalších témat.

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění o.s.

Vás srdečně zvou
na dvacátou třetí výstavu cyklu

Setkávání

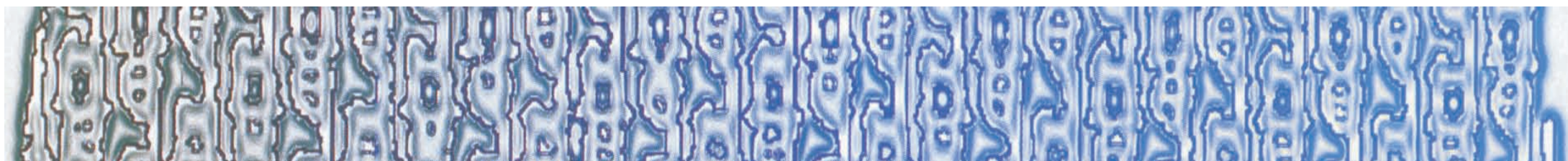
Práce na počítačích

Zahájení výstavy ve čtvrtek 26. června 2008
v 16:30 hodin je součástí slavnostního uvedení
superpočítače NEMO (Numerical Earth Modelling)
do rutinního provozu

audiovizuální práce s počítačem: Bourek (Sporto)

otevřeno 27. června - 3. září 2008
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 141 31 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz

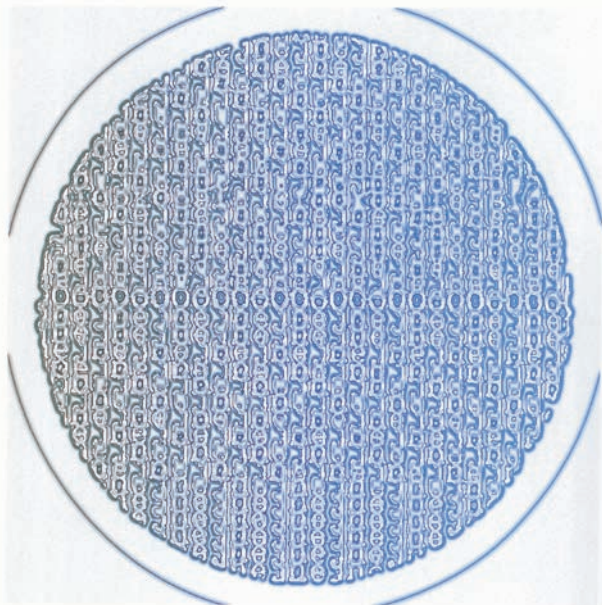

Zdeněk Sýkora
(příroda, malování, věda, práce s počítačem)

Několikrát v životě jsem měl pocit, že jsem ve své práci zabloudil. Do každé nové situace jsem byl pomalu vtahován silami, kterým jsem se nemohl a ani nechtěl bránit. Nové práce na mě vždy působily cizí, přestože vznikaly spontánně a nebyly výsledkem nějakého rozhodnutí nebo úmyslu. Vždy až po delší době jsem jim začal rozumět a uvědomil jsem si, že předešly mé myšlení.
1985

Silný pocit přírody vnímané všemi smysly byl rozhodujícím impulzem k mému přání stát se malířem. Začínal jsem ve čtyřicátých letech jako krajinář. Ve svém dalším vývoji jsem prošel všemi proměnami malířství typickými pro začátek tohoto století. V šedesátých letech jsem došel k abstraktní malbě a jako první jsem použil počítač jako pomocný nástroj.
1999

Do mé práce se náhodnost vloudila téměř proti mé vůli. Po desetiletém období přísně programových struktur, kde byla téměř eliminována, počala mě přitahovat možnost práce s volně plynoucími elementy (liniemi). Princip náhodnosti splňoval moji potřebu volnosti přes své filozofické, matematické i sémantické záludnosti. Využití počítače jako nástroje schopného generovat „nekonečné“ řady náhodných čísel, na které byly postupně převedeny všechny rozhodující údaje (počet linií, jejich výchozí body, šířka, délka, barva a vzájemné křížování), je i nadále zcela logické. Přes tyto racionální znaky mé práce jsem stále malířem. Postupuji od jednoho plátna k druhému, vše vzniká při práci a hlavní rozhodnutí jsou vždy instinktivní. Vztah racionálního a citového považuji za přirozenost lidské psychiky; neznám žádný projev kde by jedna nebo druhá složka

*Eduard Ovčáček: Nej, nej ... II, 2000
digitální grafika na papíře, 42 x 30 cm*

chybě-la, jde jen o jejich vzájemnou proporcii v průběhu tvorby. Stejně tak počítač není rozhodujícím faktorem pro výsledky mé práce, je to jen užitečný nástroj jako ve všech dalších oborech. Mé obrazy nepřestaly nikdy být odrazem mých existenciálních pocitů: neuchopitelnosti světa a radosti ze života.
1986

Počítače ovládají úplně všechno a snadno pohltnou slabou individualitu. Málokdo to dokáže ovládnout, většinou je

ovládán. Virtuální realita, to je zázrak, ze kterého jde hrůza... Pokud mě se týče, já už mám tu svou brázdou a s rozkoší v ní pokračuju.
1997

Nic z mé práce nevzniklo na základě vědecké teorie ani pod jejím vlivem, zůstávám stále malířem. (---) Faktem ale je, že postupy a výsledky vědeckého poznání, například myšlenkové postupy v kybernetice, teorii informací, teoretické fyzice a astronomii mě fascinují. Mohu tedy říci, že prožívání myšlenkových dobrodružství vědeckého poznávání má pro mne stejnou emotivní sílu jako smyslové prožívání přírody.
1985

Jsou situace a jevy nepředpokládané a nevysvětlitelné, které z nouze definujeme jako náhodné. Zdá se paradoxní, že právě v exaktních vědách nabyl pojem náhodnosti takové plasticity. Náhodnost podmiňuje příliš mnoho situací. Jsme nuceni jí prokazovat stále více důvěry. Každá náhodnost je vázána na elementy, které jsou schopné vytvářet vztahy, není tedy náhody „o sobě“, jsou jen velice složité proměnlivé vztahy. Je asi nějaký „vyšší řád“, který nemůžeme pochopit, ale o to silněji jej můžeme cítit. Myslím, že vztah chápání citění je rozhodující pro pocit svobody.
1985

Jsem součástí své tvorby, ale ne určující silou. Čím víc si přeji, aby mé obrazy byly jen tím, čím jsou, tím více jsou vším. Moje malování vzniklo z lásky k přírodě a k umění, které bylo přede mnou.
1990

I nadále mě nepřestanou vzrušovat možnosti nových médií a poznatků, pokud prohloubí nebo zjasní výraz mého životního pocitu.
1985

Z katalogu výstavy Zdeněk Sýkora 2004.
Galerie Zdeněk Sklenář, Praha, 3. 2.- 30. 4. 2005

